

KLEIN GENOT

Genieten is zo moeilijk nog niet. Je bent je eigen middel van genot. Kraaiend van plezier wordt het na de geboorte in gebruik genomen. Er zitten echte voetjes aan om mee te trappelen, ogen om verbaasd mee rond te kijken en een mond om heel de wereld in te stoppen. Bij de neus krijg je vingers cadeau om erin te peuteren. En dreigen ze daarvoor te dik te worden, dan groeien de neusgaten vanzelf mee. Hier kan geen speelgoedwinkel tegenop.

Is de groei eruit dan wordt het tijd voor een nieuwe vorm van lichamelijk genot: seks. In mijn tijd werd deze als de hoogste vorm beschouwd. *Make love not war*. Vol verwachting schakelden we organen in die er tot dan toe maar wat hadden bij gehangen. De hoogste verwachtingen werden af en toe bewaarheid. Maar niet zonder slag of stoot. Er moest een heuse revolutie voor worden uitgevochten. Die woedde als een wervelwind. Vergeleken bij de Franse en de Industriële was de Seksuele Revolutie in een oogwenk uitgewenteld. Inmiddels is seks zo alledaags als het algemeen kiesrecht of stroom uit het stopcontact. Bij elk warenhuis kun je flinterdunne damesonderbroekjes kopen waarvoor je vroeger in het bordeel flink moest bijbetalen. Dates pluk je als madeliefjes van het internet. Wie prutst er nog met partnerruil?

Seks is niets meer om je over op te winden. Avontuurtjes zijn van de slaapkamer verhuisd naar de keuken. Hier verlustigt men zich aan sappiger vlees, de wellustige rondingen van blozend fruit en exotische aroma's tot de beloften van de kookboekplaatjes gang voor gang zijn waargemaakt. Kiezen kauwen, speeksel sopt, papillen trillen van opwinding in een zinnelijk samenzijn. Malse koeienbillen, oude port en romig ijs worden in het duister onder het verhemelte bepoteld tot iedereen bevredigd onderuitzakt. Ook buitenshuis is het genot van het zuiden naar het noorden van het lichaam verhuisd. Waar rode lampen je in de vorige eeuw de weg we-

zen naar het bordeel, leiden ze je nu naar het restaurant – de blote meiden in het boudoir weken voor blote hoenders op een bedje van rare sla. Wil je beroemd worden, ga dan niet meer als seksbom bij de film werken maar word topkok. *'La cuisine,'* zegt de Franse chef Pierre Gagnaire, *'c'est l'amour, l'art et la technique.'* Lukt het je zelf niet om verleidelijk te koken, kijk dan de kunst af. Topkoks en omhooggekookte huisvrouwen strooien hun geheimen rond in boeken en op de tv. Waar eens in de winkel de seksboeken stonden met standjes die je nooit hebt ingenomen, staan nu de kookboeken met recepten die je nooit zult koken, vol naaktfoto's van kippen en konijnen. Het blijft weer voornamelijk bij plaatjes kijken. *'Gastroporno,'* volgens culi Johannes van Dam, die er ooit een winkel vol van had. De aandacht voor eten neigt naar het obscene. Eten is de seks van de eenentwintigste eeuw.

Des te opmerkelijker is het dat een derde vorm van fysiek genoeg in de schaduw is gebleven. Zo openlijk als er in de huiskamer over de avonturen in de slaapkamer en de keuken wordt gesproken, zo onbesproken blijven de belevenissen op de wc. Over poepen wordt hooguit gefluisterd, je doet het niet in het openbaar, de resultaten worden sluiks afgevoerd alsof er een misdrijf in het spel was. Wanneer hebt u voor het laatst uw oom of secretaresse zien poepen? Uit hoeveel billen van uw beste vrienden hebt u daadwerkelijk een drol zien verschijnen? Seks zie je ook niet dagelijks in

Zo gemoedelijk als in een schaftkeet zou het vaker op het toilet kunnen zijn.

het echt, maar eens te meer in films en reclame. Poepen verkeert nog in het stadium waarin seks zich tijdens koningin Wilhelmina bevond. Er wordt meer aan gedaan dan over gesproken. Wie elke dag een kwartier op het toilet doorbrengt, leidt tot zijn dood een geheim leven van ongeveer een jaar, waarover geen mededelingen worden gedaan. Voor boeken over poepen moet je op de kinderafdeling zijn; op de medische afdeling vind je alleen boeken over defecatie; en wat je op de afdeling geschenken aantreft aan het soort humor dat het op de lagere lichaamsopeningen heeft voorzien, kun je het best zo snel mogelijk cadeau doen, bij voorkeur niet aan vrienden.

Met vrienden poep je niet, met vrienden eet je. Gevraagd wat ze het liefst in hun vrije tijd doen zeggen moderne mensen unaniem 'eten met vrienden'. Vrije tijd is de tijd waarin je niets te doen hebt en het leukste niets om te doen te hebben is eten. Liefst uit. Uit eten is het nietst; je hoeft niet eens te koken. Eerst naar het theater, of erna, hoeft ook al niet. Men eet niet meer voor of na het theater, maar in plaats van. Dankzij de open keuken is goed te volgen hoe het eten vordert. Maar niemand let op de deuren in het restaurant waarachter al het eten en drinken van alle menukaarten uiteindelijk terecht komt. Wie er moet wezen sluipt van tafel als een dief in de nacht en haast zich om op tijd terug te zijn, want terwijl een maaltijd die je in tien minuten naar binnen had kunnen werken grif tot een hele avond wordt gerekt, kijken ze je argwanend aan als je langer dan vijf minuten op de wc hebt gezeten. Toch hoeft een goede poep niet onder te doen voor een lekker etentje. Er schuilt eenzelfde voldoening in. Al zijn er geen gedichten over geschreven als over de liefde, al heeft geen krant een poephoekje naast zijn kookrubriek (wat zullen we vandaag eten om er overmorgen van na te genieten?), toch is poepen een van de elementairste genoegens van het leven. Je hoeft er geen cursus in te volgen, er zijn geen diploma's voor en toch maken mensen die nog geen asbak kunnen kleien drollen om te zoenen. Maak je tijdens het eten alleen maar kapot, tijdens het poepen schep je; na de destructie volgt de creatie. Menigeen komt met een nauwelijks verholten glimlach van het toilet. Liefst zou je je kunstwerk aan eenieder laten zien, maar dat mag niet meer wanneer je eenmaal groot bent. Aan beide uiteinden van je darm plezier beleven is een voorrecht van de allerkleinsten. Als kleuter wordt je geleerd dat al wat met poep te maken heeft vies is, heel het zuiden van je lichaam is tot *Sperrgebiet* verklaard. In de puberteit wordt een

Kinderen doen nog niet zo moeilijk op de wc.

deel van dat gebied weer vrijgegeven, maar van de darmen blijft alleen de noordzijde voor stofwisselingsplezier gereserveerd. Zo blijft er aan het genieten van je eigen stoelgang toch altijd iets kinderachtigs kleven.

Wat verheft eten boven poepen? Wat heeft een kotelet of een struik andijvie voor op een portie poep? Natuurlijk, eten oogt smakelijker dan poep, al zijn er worsten met een verdachte vorm en komt menig eenpansgerecht er niet veel anders uit dan het erin is gegaan. Het is vooral ook een kwestie van reuk en smaak. Die trekken je aan of houden je op afstand. Maar lang niet elke stank of vieze smaak is als barrière onneembaar. Hoe bitter witlof ook smaakt, hoeveel zwavelgas spruitjes ook verspreiden, ze worden gegeten. Dat is een kwestie van opvoeding en ouder worden. Voor lof en spruitjes zijn kinderen domweg te jong. Hun darmen kunnen er nog niet tegen en hun tong heeft er dan ook terecht geen trek in. Ook met een goed glas cognac en een mooie sigaar doe je een kleuter geen plezier. Zelfs bier doet een gezond kind walgen. Op aandringen van ouders (lof, spruitjes) en slechte vrienden (cognac, sigaren, bier) leert een mens het alarm van neus en tong te negeren. Maar er zijn ook smaken die je als kind worden afgeleerd. Bij de geboorte ziet een baby geen enkel kwaad in poep. Wellustig tast het in zijn luier naar een zoetig hapje. Wij allen zijn mede groot en sterk geworden van zoete poep. Het kost jaren opvoeding om een kind van zijn lekkers uit eigen lichaam af te houden. Poep vies vinden is even aangeleerd als witlof lusten.

Wat je aan kunt leren kun je afleren, af- kan aangeleerd. Dat heet cultuur. Eten lekker vinden en poep vies is even toevallig als poep lekker vinden en eten vies, begreep de Spaanse surrealist Luis Buñuel. In zijn film *The Phantom of Liberty* nemen vijf gasten aan tafel plaats op toiletten in plaats van stoelen. Om elke twijfel de kop in te drukken doen de heren en dames eerst hun broek of rok omlaag. Terwijl ze converseren als bij een dinertje maken ze ongegeneerd gebruik van hun uitzonderlijke zetel. Met zwier reikt men elkaar wc-papiertjes aan. Maar als het kind aan tafel over eten begint wordt het erop gewezen dat men over zulke onderwerpen zwijgt. Krijgt iemand honger dan verwijderd hij zich slinks van de tafel om aan het personeel te vragen waar hij moet zijn. 'Laatste deur rechts,' krijgt hij te horen. Daar is een hokje zo groot als een toilet waarvan de deur zorgvuldig wordt gesloten voordat uit een luikje een bord eten, een stuk stokbrood en wijn tevoorschijn komen waarvan met gulzige happen en slokken gebruik wordt gemaakt. Als aan de deur wordt geklopt klinkt een geagiteerd '*occupée*', gevolgd door een gegeneerd '*pardon!*'. De scène is wereldberoemd, en terecht. Toch was Buñuel elf jaar eerder al voorgegaan door Gerard Reve in *Op weg naar het einde* (1963):